

Nový matriarchát

Matriarchální logika sociálního státu se plně projevila neúprosným vpádem do střední třídy. Dosáhla toho nejlstivější a nejmocnější zbraní genderové války. Jde o stejnou zbraň, která přinesla obrovské problémy nižším vrstvám společnosti (závislým na sociální podpoře státu, jehož moc se tak rozrostla): rozvod.

Rozvodovost nikdy nebyla podrobena politické analýze. Obecně není vnímána jako politická záležitost nebo jako genderové bojiště, ani jí nebyla věnována velká publicita (zejména proto, že vítězství bylo dosaženo bez jakéhokoli odporu). Rozvod se stal v arzenálu genderových válečnicků nejničivější zbraní, protože vnesl genderovou válku do každé domácnosti v západním světě. To, čemu se média nejapně vysmívají jako zábavné „válce pohlaví“, je ve skutečnosti smrtící politický aparát, jehož důsledkem jsou nenávisť, chudoba, násilí a věznění.

Politici v pasti feministek

Konzervativci vůbec nepochopili, o co v rozvodové revoluci šlo. Lomí rukama nad vysokým počtem rozvodů, ale současně odmítají analyzovat jeho politické příčiny. Maggie Gallagherová jednou vysvětlila toto ticho jako „politickou zbabělost“: *„Odmítat manželství homosexuálů nebo přítomnost homosexuálů v armádě je pro republikány snadné, šťavnaté a nerizikové téma,“* stěžovala si. *„Rozvody rozhodně nejsou na pořadu dne a je třeba, aby to tak za každou cenu zůstalo.“*

První drtivý útok na manželství nepřišel od homosexuálů, ale od feministek. Michael McManus z organizace Marriage Savers píše, že *„... rozvod je pro manželství mnohem bolestivější úder než požadavky homosexuálů.“*

Žádný americký politik na národní nebo federální úrovni nikdy nekritizoval nedobrovolný rozvod. *„Demokraté nechtějí rozhněvat své četné příznivkyně mezi ženami, které považují snadný rozvod za svou těžce vydobytou svobodu a výsadu,“* píše Barbara Dafoe Whiteheadová. *„Republikáni si nechtějí odcizit své významněji postavené voličstvo ani své libertariánské křídlo, obě tyto skupiny spíše preferují snadný rozvod.“*⁴⁰

Ve své slavné kritice svobodného rodičovství viceprezident Dan Quayle pečlivě volil slova: *„Nemluvím nyní o situacích, ve kterých figuruje rozvod.“*⁴¹

Výjimka potvrzuje pravidlo. Když papež Jan Pavel II. vystoupil v lednu 2002 proti rozvodům, byl napadán politiky jak zprava, tak i zleva.⁴² Když už konzervativci k rozvodové tematice zaujali nějaké stanovisko, pak spíše papouškovali feministickou linii, podle níž jsou původci rozvodů nevěrní muži, kteří tím způsobují problémy „ženám a dětem.“

40 Barbara Dafoe Whitehead, *The Divorce Culture*. New York: Vintage, 1998, p. 7.

41 Maggie Gallagher, *The Abolition of Marriage*. Washington: Regnery, 1996, p. 245.

42 Tunku Varadarajan, „Clash With the Titans“, Wall Street Journal online edition, 30 January 2002 (<http://opinionjournal.com/columnists/tvaradarajan/?id=95001795>).

Feministky rozeznaly politickou sílu rozvodu mnohem dřív. Již v době americké revoluce byl rozvod chápán jako jeden z pilířů ženského vzdoru: „*Vztah rozvodu a svobody žen společně s výsadami, kterých bylo dosaženo v těchto raných dnech, zůstal trvalým a podstatným rysem rozvodovosti v Americe,*“ píše Whiteheadová. „*V 19. století se míra rozvodovosti stávala stále důležitějším měřítkem politické svobody žen a současně i projevem ženské iniciativy a nezávislosti.*“⁴³

Rozvod bez viny

Bylo to ale až ve 20. století, kdy se feministky spojily s forenzními právníky a dalšími podnikateli v oblasti práva, aby uzákonily „rozvod bez viny“. Tento krok pak skrytě, ale razantně nevedl k ničemu menšímu než ke „zrušení manželství“ jako legálně vynutitelné smlouvě, píše Maggie Gallagherová.

Národní asociace ženských právníků (NAWL) tvrdí, že se zasloužila o prosazení rozvodu bez viny již v roce 1943, což popisuje jako „největší projekt NAWL, který byl kdy realizován.“ V roce 1977 se ideál rozvodu bez viny stal určujícím principem pro reformu rozvodových zákonů ve většině států.⁴⁴

Rozvod je dnes tou nejkázalejší oslavou femininní moci. „*Přesně to, kvůli čemu si jiní rvou vlasy, je to, na co jsem velmi hrdá,*“ říká Germaine Greerová.⁴⁵

Navzdory obecnému povědomí drtivou většinu žádostí o rozvod podávají ženy. Jen v malém počtu žádostí jsou uvedeny důvody rozvodu jako opuštění, nevěra nebo násilí. Stačí mlhavý důvod: „Oba jsme se změnili“, „nerozumíme si“, „nedostatek lásky a uznání.“ To se týká i rozvodů s dětmi.⁴⁶

Ženy se rozvádějí častěji

Rozvodovost ukazuje, že je podvod s opuštěním dětí otci optickým klamem, neboť dnes to nejsou otcové, kteří masově opouštějí svá manželství a své děti. Pohled na naši sociální infrastrukturu ukazuje, že – pod feministickým vlivem – to jsou matky. Vytvořili jsme celé spektrum mechanismů a institucí, umožňující matkám, aby se zbavily nepohodlných dětí, a to dočasně nebo trvale: „safe havens“ („bezpečná útočiště“) legalizovala opuštění dítěte matkami; denní jesle a školky mají program vyhovující matkám, nikoli dětem; náhradní péče zbaví problémů osamělé matky, které nemohou poskytnout základní péči a ochranu; tzv. „CHINS“ petice umožňují svobodným matkám předat nezvladatelné adolescenty do péče a výchovy sociálních pracovníků; „SIDS“ a v některých zemích infantiální zákony dokonce učinily vraždu dětí pololegální. A pak zde samozřejmě máme ještě poratry.

43 Whitehead, *Divorce Culture*, pp. 15–16, 26.

44 National Association of Women Lawyers internet site: <http://www.abanet.org/nawl/abouthistory.html>, accessed 6 November 2004. I am grateful to Judy Parejko for this reference.

45 Amanda Banks, „Greer Cheers Divorcing Women“, *The Australian*, 8 September 2004.

46 Sanford Braver with Diane O'Connell, *Divorced Dads: Shattering the Myths* (New York: Tarcher/Putnam, 1998), ch. 7.

Když si uvědomíme, jak bují instituce, které za normálních okolností nemají s rozvodem nic společného, ale jejich cílem je usnadnit rodičům obecně a matkám zvláště péči a výchovu dětí (veřejné školy, organizované aktivity po školním vyučování, convenience⁴⁷ a fast food, psychotropní léky ke zklidnění chlapců s poruchami chování) pak najednou uvidíme, jak masivně naše společnost a ekonomika po celá desetiletí cíleně směřovala k přípravě rozvodů, usnadnění mateřství neprovdaným ženám, umenšení role otce a obecnému snižování významu obou rodičů a rodin, jako by to bylo něco nadbytečného.⁴⁸

Rozvod a manželství jedinců stejného pohlaví

Rozvody také ukazují, jak se genderový radikalismus převtěluje do nových forem. Nevyhnutelně měl za následek manželství jedinců stejného pohlaví. Tento problém by dnes neexistoval, kdyby manželství již dávno nebylo znehodnoceno rozvodovostí.

„Kritici nepochopili podstatu věci, když se bránili požadavkům homosexuálů na manželství na základě představy, že se tím otřese tradiční pojetí manželství,“ píše Bryce Christensen. „Tradiční manželství se už otřásl, a právě na to homosexuálové spoléhají.“⁴⁹

Homosexuální aktivisté hovoří o tom, že touha uzavírat manželství má dokázat, že jejich životní styl není vrozeně promiskuitní. Současně ale přiznávají, že jejich nároky vznikly na základě promiskuity v moderních manželstvích.

Stephanie Goontzová poznamenává, že pro homosexuály je manželství přitažlivé jen ve formě jeho znehodnocení heterosexuální rozvodovostí: *„Gayové a lesbičky si povšimli, že nový trend v heterosexuální společnosti přinesl normy, které vyhovují i jim.“⁵⁰*

„Volné“ děti se dávají homosexuálům

Manželství osob stejného pohlaví je tedy pouhým vedlejším efektem rozšiřujícího se politizování soukromého a sexuálního života. Rozvodová revoluce přinesla manželství osob stejného pohlaví a stejně pod vlivem průmyslu se zneužíváním dětí vedla k rodičovství osob stejného pohlaví.

Většina kritiků homosexuálního rodičovství se soustředila na terapeutickou otázku, zda je pro vývoj dětí výchova párem stejného pohlaví vhodná.⁵¹ Jen málo z nich se zamyslelo nad závažnější politickou otázkou, tedy tím, odkud homosexuální partneři dětí získávají.

Diskuse o tomto tématu nevyžaduje ezoterické teorie o dětském vývoji nebo psychologický žargon akademických „expertů“. Brzy to zjistí každý rodič, který se dostane

47 Konzervovaná, zmrazená, dehydratovaná nebo jinak upravená potravinu, kterou lze rychle připravit k jídlu.

48 Carle Zimmerman noticed this trend decades ago. *Family and Civilization*, ed. James Kurth. Wilmington, Delaware: Intercollegiate Studies Institute, 2008, p. 192.

49 „Why Homosexuals Want What Marriage Has Now Become“, *The Family in America*, vol. 18, no. 4 (April 2004).

50 „The Heterosexual Revolution“, *New York Times*, 5 July 2005 (emphasis added).

51 Eric Zorn, and Allan Carlson, „A Primer on the „Gay Marriage Debate,“ *The Family in America*, vol 17, no. 8 (August 2003).

do spárů úřadu Child Protective Services (v ČR Odbor sociálně právní ochrany dětí).

Odpovědí je, že homosexuálové dostávají do péče děti jiných lidí a rozhodnutí o tom činí stejné soudy a tatáž byrokracie sociálních služeb, které jsou řízeny jejich feministickými spojenci.

Zatímco se diskutuje o dárcovství spermatu a náhradních matkách, většina dětí, žádaná homosexuálními rodiči, jsou ty, jejichž citové vztahy k jednomu nebo oběma biologickým rodičům byly zpřetrhány. Nejčastěji se tak stalo v důsledku rozvodu.⁵²

Nabízí se otázka, zda původní rodič nebo rodiče vůbec kdy s předáním dítěte souhlasil(i) nebo zda opravdu provedli něco, co by zdůvodnilo odejmutí jejich dětí.

Současný zákon, podle kterého se realizují rozvody a svěření dítěte do výchovy, ponechává tuto otázku nezodpovězenou. Ohromný nárůst náhradní péče a předpokládaná, ale neprovedená potřeba nalézt nové domovy pro údajně zneužívané děti jsou podle všeho tím nejpádňjším argumentem ve prospěch homosexuálních manželství a homosexuálního rodičovství.⁵³ Politika rozvodů a zneužívání dětí však ukazuje, že tento předpoklad nemusí být nutně platný.

Narůstající obchod s dětmi

Epidemie tzv. zneužívání dětí vyprodukovaná vládou a rozkvět aktivit kolem náhradní péče, které jsou jí živěny, umožnil úřadům ovládat to, co je vlastně obchodem s dětmi.

Hlavní porota v San Diegu hovoří o tom, „že komunita a dokonce i část ministerstva (zdravotnictví a sociální péče) přijala názor, že ministerstvo je agenturou zprostředkující dodávky dětí.“⁵⁴

Zahrnutím sňatků osob stejného pohlaví a adopcí do této politické dynamiky dostaneme zvýšenou poptávku po dětech. Tím se vytváří tlak na úřady sociálních služeb a biologické rodiče, aby požadované děti „dodaly“.

Některé děti se daří zajistit díky dárcům spermatu a náhradním matkám, ale většina dětí, určená pro potřeby homosexuálů, je odebrána biologickým rodičům pod záminkou rozvodu, zneužívání nebo jiných důvodů.

Senátorka z Massachusetts Tereza Murrayová uvádí, že 40 % adoptovaných dětí směřuje k homosexuálním a lesbickým dvojicím. Žádá, abychom měli soucit s „dětmi, které byly zanedbávány, opuštěny či zneužity svými rodinami“.⁵⁵

52 Stephen Baskerville, „The Real Danger of Same-Sex Marriage“, *The Family in America*, vol. 20, nos. 5–6 (May–June 2006).

53 Lethimstay.com, ACLU Lesbian & Gay Rights Project (http://www.lethimstay.com/bigpicture_numbers.html, accessed 27 October 2005).

54 *Families in Crisis*, report by the 1991–92 San Diego County Grand Jury (<http://www.co.san-diego.ca.us/cnty/cntydepts/safety/grand/reports/report2.html>), p. 9.

55 „The Debate on Gay Marriage, Pro and Con“, Boston Globe online edition, 12 March 2004 (http://www.boston.com/news/specials/gay_marriage/articles/2004/03/12/the_debate_on_gay_marriage_pro_and_con/).

Podvržená obvinění ze zneužívání namířená nejen proti otcům, ale i proti matkám, budí pochybnosti, zda jsou tyto děti opravdu oběťmi vlastních rodičů.

Vše nasvědčuje tomu, že sporné téma rodičovství homosexuálů vyvstalo jako přímý důsledek zapojení vládních úředníků do „byznysu“, jehož kořeny jsou v rozvodovosti a jehož obsahem jsou dodávky dětí jiných lidí.

Osobní a politické

Rozvodové soukolí spojuje osobní a politické tak, jako nic předtím. Osobní rozměr rozvodů přitom zakrývá průraznost jejich politické moci. Rozvodovost přenáší státní moc (včetně trestního aparátu s policií a vězením) přímo do domácností a osobních životů.

„Osobní je politické“ již není pouhým teoretickým heslem, nýbrž kodifikovanou realitou, institucionálně vnucenou, a to tzv. „family“ courts (rodinnými soudy), které se rovnají feministickým tribunálům.

Protiotcovská hysterie

Tyto zbyrokratizované pseudosoudy umožňují zpolitizovaným manželkám, aby zinscenovaly svým manželům trestní postih za osobní chování, aniž by musely obvinít muže z jakéhokoli žalovatelného trestného činu, kvůli kterému by mohli být souzeni trestním soudem.

Rozvodová mašinerie proto rozšiřuje kádry feministické policie – např. centra služeb pro ochranu dětí, centra proti domácímu násilí, agentury pro vymáhání výživného. Tato policie je takřka bez výjimky zaměřena proti mužům a operuje mimo zákonné procesy ochrany osobnosti.

Aby odůvodnila svůj růst a financování, vládní mašinerie vyprodukovala vlnu hysterií proti mužům a otcům tak pobuřujících a odporných, že nikdo z levice ani z pravice se neopovažuje pochybovat nebo obhajovat obviněné: z pedofilie, týrání žen, neplacení výživného.

Zatímco zákon o rodině patří jasně do sféry vlivu vlády, je to Kongres, který silně podporuje rozpad rodin, způsobený agenturami zabývajícími se zneužíváním dětí, domácím násilím a vynucováním výživného. Kongres tohle všechno schvaluje téměř jednohlasnou většinou, neboť kongresmani mají strach, že je feministky obviní ze shovívavosti k „pedofilům“, „násilníkům“ a otcům „příživníkům“. Každá z těchto hysterií je úzce propojena se sociální péčí a umocňuje ji stížnosti feministických sociálních pracovníků, které jsou placeny ze státních fondů. Každá z těchto hysterií souvisí s rozvody.

Zneužití dítěti brozí spíš u matky

Množství zneužitých dětí je přímo úměrné počtu svobodných matek, které jsou zdrojem všech těchto problémů. Údaje Ministerstva zdravotnictví a sociální péče (Department of Health and Human Services, HHS) ukazují, že děti jsou v domác-

nostech neprovdaných matek vystaveny mnohem vyššímu riziku fyzického násilí a sexuálního obtěžování než děti, které žijí s oběma rodiči.⁵⁶ Z jedné britské studie vyplývá, že u dítěte žijícího se svobodnou matkou je pravděpodobnost zneužití 33krát vyšší než v úplných rodinách.⁵⁷

Hlavní obranou před zneužíváním dětí je tedy člověk, před kterým feministické organizace varují – otec. „*Přítomnost otce ... znamená pro dítě menší riziko sexuálního zneužití,*“ uzavírá defenzivně jedna ze studií. „*Ochranný vliv otcovy přítomnosti ve většině domácností je dostatečně silný, aby bohatě převážil riziko způsobené několika pachatelí.*“⁵⁸

Ve skutečnosti je riziko, že se z otce stane násilník, minimální. Je spolehlivě prokázáno, že nikoli ženatí otcové, ale svobodné matky mnohem pravděpodobněji zraní nebo usmrtí své děti.⁵⁹

Sexuálního zneužití, k němuž dochází mnohem méně často než k závažnému psychickému násilí, se dopouštějí většinou matčini přátelé nebo nevlastní otcové. Vládní statistika je ale často zahrnuje do kolonky „otcové“, aby zastřela fakt, že biologičtí otcové jsou v roli tak zvaných pachatelů nejméně pravděpodobní.⁶⁰ Dokumenty PBS z roku 2005 bez důkazu prohlašují, že „Děti jsou nejčastěji ohroženy otci“. Zaměstnankyně feministické agentury ochrany dětí používají tuto propagandu jako politiku. Velká porota v San Diegu konstatovala, že křivá obvinění během rozvodových řízení jsou nejen tolerována, ale dokonce provokována.

„*Systém je nakloněn rodičům, kteří vznesou takovou stížnost,*“ stojí ve zprávě velké poroty, „*tretní oznámení jsou často až neuvěřitelná a mají za cíl zneklidnit příslušné autority ve věci ochrany dítěte*“.⁶¹

Úřední mašinerie dětem ubližuje

Jen málokdy se stane, že se veřejná politika ocitne v přímém rozporu s neoddiskutovatelnou pravdou, tedy kdy dosáhne bodu, že se příčina problému vydává za jeho řešení a naopak. Soudci jsou si vědomi, že nejnebezpečnějším prostředím pro děti

56 Andrea Sedlak, and Diane Broadhurst, *Executive Summary of the Third National Incidence Study of Child Abuse and Neglect*. Washington, D.C.: US Department of Health and Human Services, National Center on Child Abuse and Neglect, September 1996, p. 8.

57 Robert Whelan, *Broken Homes and Battered Children: A Study of the Relationship between Child Abuse and Family Type*. London: Family Education Trust, 1993, p. 29.

58 David Rowland, Laurie Zabin, and Mark Emerson, „Household Risk and Child Sexual Abuse in a Low Income, Urgan Sample of Women“, *Adolescent and Family Health*, vol. 1, no. 1 (Winter 2000), pp. 29–39.

59 Patrick Fagan and Dorothy Hanks, *The Child Abuse Crisis: The Disintegration of Marriage, Family, and the American Community*. Washinton, DC: Heritage Foundation „Backgrounder“, 3 June 1997, p. 16; *Murder in Families*. Washington, DC: US Department of Justice, Bureau of Justice Statistics, July 1994; Bureau of Justice Statistics Publications Catalog 1994–95, NCJ 143498, pp. 5–6.

60 *Child Maltreatment in the United Kingdom: A Study of the Prevalence of Child Abuse and Neglect*. London, 2000; Leslie Margolin, and John L. Craft, „Child Sexual Abuse by Caretakers“, *Family Relations* 38 (1989); Martin Daly and Margo Wilson, „Child Abuse and Other Risks of Not Living with Both Parents,“ *Journal of Ethnology and Sociobiology* 6 (1985).

61 „Families in Crisis“, p. 10.

jsou domovy s jedním rodičem, které ale právě oni sami vytvářejí, když v rozvodovém řízení eliminují otce. Jen málokdy ale při odstraňování otce váhají, neboť vědí, že je nikdy nikdo nepovolá k zodpovědnosti.

Naopak, kdyby tak nečinili, mohli by být potrestáni feministkami, které ovládají právnické asociace a byrokracie sociální práce, jejichž provoz a dotace závisí na stálém „přisunu“ zneužívaných dětí. Byrokracie se často rozmnožují tak, že vytvoří právě ten problém, kvůli jehož řešení vlastně existují. I když to zní děsivě, nemůžeme se vyhnout závěru, že jsme vytvořili armádu úředních osob, které mají právně podložený zájem na zneužívání dětí.

Domácí násilí jako zbraň proti mužům

Zneužívání dětí není jediným „domácím násilím“, které je aktivováno a politizováno feministkami. Mamutí průmysl „domácího násilí“ vznikl převážně jako prostředek k násilnému vypuzení rozvedených otců z jejich domovů. „*Je to snadný způsob, jak někoho vykopnout*“, uvádí jeden specialista na rodinné právo.⁶²

Podobně jako zneužití dítěte, ani „domácí násilí“ nemá žádnou přesnou definici. Právo ho neklasifikuje jako násilné napadení, ale jako konflikt mezi „intimními partnery“. Je tak popřen rozdíl mezi trestným činem a konfliktem, který nemusí být ani násilným, nebo dokonce fyzickým. Definice z Ministerstva spravedlnosti (US Justice Department) do domácího násilí zahrnují „žárlivost a majetnictví“, „oslovování různými označeními a stálou kritiku“ a „ignorování, odmítání nebo zesměšňování potřeb obětí“.⁶³ Za takové „zločiny“ jsou muži uvěznováni bez soudu.

Tyto definice obcházejí institut zákonné ochrany osobnosti. „*Při zneužívání dětí a zneužívání partnerky není třeba nic dokazovat*“, učí rozvádějící se matky vedoucí lektor semináře. „*Jediné, co musíte dělat, je obviňovat*“.⁶⁴ Jeden vědec to nazývá „oblast zákona zabředlého do intelektuální nepoctivosti a nespravedlnosti a fiasko ve věci zákonného postupu“.⁶⁵

Feministky vykreslují domácí násilí jako politický zločin, který má potvrdit mužskou moc. To i přesto, že ve vědecké literatuře je již dlouho známé, že muži a ženy se dopouštějí domácího násilí ve srovnatelných počtech.⁶⁶

62 Donna Laframboise, „Oh Dad, Poor Dad“, *Toronto Globe and Mail*, 12 April 1997, D1–2.

63 Grace Coleman, et. al. (eds.), 1999 *National Victim Assistance Academy*, ch. 8, „Domestic Violence“ (<http://www.ojp.usdoj.gov/ovc/assist/nvaa99/chap8.htm>; last updated on Sunday, January 16, 2000).

64 Eric Zorn, „A Seminar in Divorce, Down-And-Dirty Style“, *Chicago Tribune*, 4 November 1988, p. 1.

65 David Heleniak, „The New Star Chamber“, *Rutgers Law Review*, vol. 57, no. 3 (Spring 2005), p. 1009, 1036–1037, 1042.

66 Philip W. Cook, *Abused Men: The Hidden Side of Domestic Violence*. Westport, Connecticut: Praeger, 1997; John Archer, „Sex Differences in Aggression Between Heterosexual Partners: A Meta-Analytic Review“, *Psychological Bulletin*, vol. 26, no. 5 (September 2000), pp. 651–680; Murray A. Straus, „The Controversy over Domestic Violence by Women: A Methodological, Theoretical, and Sociology of Science Analysis“, in X. B. Arriaga, and S. Oskamp, *Violence in Intimate Relationships*. Thousand Oaks, CA: Sage, forthcoming, accessed 24 October 2004

Falešná obvinění rozbíjejí rodiny

Důležitější než dosažení genderové vyváženosti je ale porozumět, jak je takové obviňování spojeno téměř výhradně s rozpadem rodiny.⁶⁷ Odborníci potvrzují, že veřejné obvinění je v rozvodových procesech používáno rutinně a beztrestně, aby bylo možné oddělit děti od otců, kteří nespáchali žádný žalovatelný trestný čin.⁶⁸ Křivá výpověď není považována za nic mimořádného⁶⁹ a asociace právníků a dokonce soudy aktivně radí matkám, jak taková obvinění vypracovat.⁷⁰

Domácí násilí je „pařeníštěm tautologických pseudoteorií“, uvádějí Donald Dutton a Kenneth Corvo. „*Žádná jiná oblast zavedené sociální péče, trestního práva, veřejného zdraví či behaviorální intervence nemá tak slabé a nedostatečné podklady na podporu nařízených praktik.*“⁷¹

Feministky připouštějí, že většina obvinění vzniká v průběhu bojů o svěření dítěte do výchovy.⁷² Přesto se usilovně brání reformně rozvodových právních předpisů a reformně pravidel pro svěřování dětí do výchovy.⁷³ Jejich literatura je zahlcena stížnostmi, že otcům (neobviněným z porušení pravidel) zůstává přístup k jejich dětem i poté, co se matky těchto dětí s otci rozvedly, a nikoli stížnostmi, že usvědčení násilníci chodí volně po ulicích.⁷⁴

Soudní zákazy styku otců s dětmi jsou v průběhu rozvodových řízení vydávány rutinně, aniž by k tomu byl nějaký důvod nebo důkaz.⁷⁵ Příslušné právní procedury jsou porušovány tak často, že jeden soudce radil kolegům: „*Nezabývejte se ústavními právy muže, kterého soudíte ... Nemusíme se jeho právy nijak zneklidňovat.*“⁷⁶

Specializované „soudy pro domácí násilí“ jsou zmocněny rozhodovat nikoli nestranně a spravedlivě, ale – jak říká hlavní newyorský soudce, neskrývaně feministický – „*učinit násilníky odpovědné za jejich činy zodpovědnými.*“⁷⁷

at <http://www.vix.com/menmag/straus21.htm>. See also Martin S. Fiebert, „References Examining Assaults by Women on Their Spouses or Male Partners: An Annotated Bibliography“, *Sexuality and Culture*, vol. 8, no. 3–4 (2004), pp.140–177.

67 Anne McMurray, „Violence Against Ex-Wives: Anger and Advocacy“, *Health Care for Women International*, vol. 18, no. 6 (November–December 1997); Callie Marie Rennison, and Sarah Welchans, *Intimate Partner Violence*. Washington, DC: US Department of Justice, Bureau of Justice Statistics, May 2000, NCJ 178247, p. 5.

68 Thomas Kasper, „Obtaining and Defending Against an Order of Protection“. *Illinois Bar Journal*, vol. 93, no. 6 (June 2005); Elaine Epstein, „Speaking the Unspeakable“, *Massachusetts Bar Association Newsletter*, vol. 33, no. 7 (June–July 1993), p. 1; David Dunlap, „The Adult Abuse Act: Theory vs. Practice“, *UMKC Law Review*, vol. 64 (1996), p. 686; Jeannie Suk, „Criminal Law Comes Home“, *Yale Law Review*, vol. 116, no. 2 (2006), p. 10.

69 Dave Brown, „Gender-Bias Issue Raises ‚Optics‘ Problem in Domestic Court“, *Ottawa Citizen*, 21 February 2002.

70 *New Jersey Law Journal*, 21 April 1988, letters to the editor section, p. 6.

71 „Transforming A Flawed Policy: A Call To Revive Psychology and Science in Domestic Violence Research and Practice“, *Aggression and Violent Behavior* 11 (2006), p. 478.

72 Callie Marie Rennison, and Sarah Welchans, *Intimate Partner Violence* (Washington, D.C.: U.S. Department of Justice, Bureau of Justice Statistics, May 2000, NCJ 178247), p. 5.

73 „Leave No-Fault Divorce Alone“, *Daily Herald*, 26 December 2004.

74 Sara Catania, „Taking Away Battered Women’s Kids“, *Mother Jones*, 1 July 2005.

75 Epstein, „Speaking the Unspeakable“, p. 1.

76 Russ Bleemer, „N.J. Judges Told to Ignore Rights in Abuse TROs“, *New Jersey Law Journal* 140, 24 April 1995.

77 Frank Donnelly, „Domestic Violence Court to Debut“, *Staten Island Advance*, 14 December 2003.

Obvinění muži jsou předem odepsaní

„Tyto soudy mohou zabavit majetek včetně bytu / domu, aniž by byl obviněný obžalován nebo dokonce aniž by byl přítomen, aby se mohl hájit. Tento zákon je charakteristický pro klasickou legislativu policejního státu,“ uzavírá jeden odborník.⁷⁸

Torontský právník Walter Fox nazývá tyto zákony „pre-fašistické“: „Soudy pro domácí násilí ... jsou koncipovány tak, aby obešly ochranu osobnosti zakotvenou v trestním právu. Důkazní břemeno je buď redukováno, nebo odstraněno, a neexistuje žádná presumpce nevinu.“⁷⁹

Vynucená přiznání jsou také rutinní záležitostí. Neviní otcové jsou ve zkráceném řízení vězněni tak dlouho, dokud nepodepíšou výrok o vině: „*Tloukl jsem svoji partnerku fyzicky a stresoval emocionálně.*“ Otec pak musí podrobně všechno popsat, i když tvrdí, že nic nespáchal. „*Jsem odpovědný za násilí, které jsem použil,*“ je uvedeno v jednom formuláři. „*Mé chování nebylo nijak vyprovokováno.*“⁸⁰

„Otec k ničemu, povaleč“ („deadbeat dad“) je další postava, vyprodukovaná především rozvodovou mašinerií. Je málo pravděpodobné, že by to byl otec, který o své vůli bez soucitu opustí své potomky. Pravděpodobnější je, že jde o nedobrovolně rozvedeného otce, který byl „přinucen financovat krádež vlastních dětí“.⁸¹

Kdo profituje z rozvracení rodin?

Matky nejsou jediné, kdo profituje z dětí bez otců. Jsou to i vlády jednotlivých států, které si také vytvářejí zisk z institucí podpory dětí a tedy i z rozpadu rodin. Vlády jednotlivých států dostávají federální příspěvky z každého dolaru vybraného na podporu dětí; tím jsou stimulovány k vytváření dalších domácností s matkami samoživitelkami.

Matky jsou povzbuzovány k rozvodu a vlády si současně maximalizují zisk tím, že stanoví podporu pro děti na úrovních, které jsou štědré k matkám a tíživé pro otce. Jistý malý zisk pro vládu vytvářejí chudí, mladí a svobodní otci, kteří jsou největšími dlužníky fondu na podporu. Plnější peněženky však mají rozvedení otcové ze střední třídy.

Mechanismus veřejné sociální péče se spolknutím rozvedených mužů se střední třídy stal nikoli prostředníkem rozdělování peněz, ale jejich výběřčím. Vlády si tak zvyšují zisky, které pak mohou přidat ke svým rozpočtům a použít je k rozšiřování – k podpoře matek samoživitelek mezi bohatšími.⁸²

Jde o nový stupeň expanze a redefinici sociálního státu: z rozdělování štědrých darů k jejich vybírání. Výsledkem je sebefinancující se mašinerie, která vytváří zisk tím, že prosazuje domovy s jedním rodičem a děti bez otce.

78 Robert Martin, „Train AGs in Rudimentary Law“, *Law Times* (13 November 2001), p. 8.

79 Quoted in Dave Brown, „Skirmish Fails to Scratch the Formidable Feminist War Machine“, *Ottawa Citizen*, 9 April 2002.

80 Documents in the author's possession.

81 Jed Abraham, *From Courtship to Courtroom*. New York; Bloch, 1999, p. 151.

82 Stephen Baskerville, „From Welfare State to Police State“, *The Independent Review*, vol. 12, no. 3 (Winter 2008).

Sociální stát se stal sebefinancujícím a rozrůstajícím se soukolím pro rozvrácení manželství, pro korumpování matek, pro oddělování otců od dětí, pro ničení majetků rodin, pro erodování zákonných právních procesů a pro kriminalizaci otců.

Plně dysfunkční domovy

Sexualizaci veřejného života ale můžeme přičíst mnohem víc trestných činů. Je spolehlivě doloženo, že takřka každou sociální patologii – včetně násilných zločinů a drogových závislostí (u kterých má mnohý z násilných zločinů svůj původ) – lze připisat vlivu domácností s jedním rodičem a dítětem bez otce. Výsledek mnohonásobně převyšuje vliv rasy nebo chudoby.⁸³

Toxické prostředí je bez váhání označeno jako důsledek otcova opuštění rodiny, a proto je třeba zatočit s neplatíči výživného. Jde o stále represivnější, ale neúčinnou formu ochrany dítěte. Podíváme-li se na samoživitelky jako na záměrný produkt feministické revoluce, pak exploze kriminality a závislosti na drogách, odpor vůči pravidlům a normám – a s tím i masivní expanze trestního systému a státního aparátu obecně – získá nový rozměr.

Pak je na místě poznamenat, že genderová agresivita figuruje v pozadí stále sílících trendů, jako je trestná činnost nebo míra vězňených.

„Spolehlivé výzkumy spojují děsivý vzrůst zločinnosti a násilí u mladých lidí mezi lety 1960–1990 s (1) nástupem velkého počtu matek do pracovního procesu a (2) vzrůstem počtu domácností s jedním rodičem,“ uvádí Bryce Christensen.⁸⁴ Feminismus může být hnací silou kriminalizace nevinných, ale také kriminality provinilců.

Bojujeme tak bitvu proti zločinu, uvěznění a rozšiřování státní moci obecně, a prohráváme. Tento nepříznivý stav bude trvat tak dlouho, dokud se nevy pořádně s rolí genderové ideologie při rozpadu manželství a v sociální anomii⁸⁵, která tím vzniká. Zatímco jsou zesílená policejní a trestní opatření obvykle spojována s politikou pravice, je stále jasnější, že dlouhodobá hybná síla vlivu je genderový radikalismus.

Marie Gottschalková popisuje, jak „ženské organizace hrály ústřední roli“ v dramatickém vzestupu vězeňského státu.⁸⁶ Gottschalková si stěžuje, že její souputnice

83 Attempts to attribute these behaviors to poverty or racial discrimination have been refuted by studies that control for these variables: Urie Bronfenbrenner, „Discovering What Families Do“, in David Blankenhorn, et al. (eds.), *Rebuilding the Nest: A New Commitment to the American Family*. Milwaukee: Family Service America, 1990, p. 34; Ronald Angel, and Jacqueline Angel, *Painful Inheritance: Health and the New Generation of Fatherless Children*. Madison: University of Wisconsin Press, 1993, p. 188.

84 Bryce Christensen, „Hearth of Hangman? The Family Politics of Lethal Force“, *The Family in America*, vol. 21, no. 11/12 (November/December 2007), pp. 6–7.

85 Označení pro takový stav společnosti, kde přestávají platit pravidla a normy. Ve vztahu k jedinci anomie vyjadřuje oslabení jeho norem a morálních hodnot.

86 Marie Gottschalk, *The Prison and the Gallows: The Politics of Mass Incarceration in America*. Cambridge: 2006, p. 11.

– feministky požadující, aby byli muži častěji vězněni, „vstoupily do nechutné kolic“ s konzervativními skupinami Zákon a pořádek.

Dalekosáhlé důsledky genderové politiky

Otázka pro konzervativce je, zda byl na vině jejich legitimní zájem o zločinnost, když neúmyslně a nevědomky posloužili represivní ideologii.⁸⁷ Stále drakoničtější opatření povedou pouze k vytvoření pevnostního státu. Žádná svobodná nebo civilizovaná společnost nemůže přežít masivní kriminalizaci své mužské populace.

Pevnostní stát se může vyvíjet jak externě, tak interně. Jsou indikace, že současná islamistická militantní hnutí jsou z velké části živena západní genderovou dekadencí.⁸⁸ A zatímco se mnoho feministek identifikuje s protiválečnou levicí, budoucnost může patřit „jestřábům“, jako jsou Phillis Cheslerová a Hillary Clintonová. Ty prosazují válku jako nástroj celosvětového osvobození žen a vyvíjejí tlak na vlády, aby vojenskou politiku ospravedlňovaly feministickými termíny.

Sexualita transformuje vojenský život složitými způsoby. Bork kritizuje feminismus za oslabení vojenské připravenosti, když upozorňuje na nebezpečí posílat ženy do boje.⁸⁹ Mnohem dalekosáhlejší důsledky ovšem mohou plynout z toho, jak rozvody oslabují muže v ozbrojených silách.

Mužům je stále jasnější, jak snadno mohou být rozvedeni, zatímco slouží své vlasti, ztratit své děti a vše ostatní a dokonce po návratu čelit trestům, když nemohou platit výživné, o kterém bylo rozhodnuto v jejich nepřítomnosti.⁹⁰

Problematika imigrace a její tlak na společnost má také spojitost se sexualizovanými vládními institucemi. Místo „rodin“, které k nám přijíždějí přilákané vidinou štedrého sociálního státu, se neustále zvyšuje počet imigrantek – neprovdaných matek nebo žen, které se jimi stanou brzy po příjezdu.

V Evropě se stala z imigrantů třída těch nejhudších lidí, žijících ze sociální podpory, podobná té, která je ve Spojených státech. Hlavní příčiny pro uvolnění imigračních pravidel – nízká míra porodnosti a nedostatek mladých pracovníků a plátců daní – jsou důsledkem genderové revoluce, důsledkem, který ohrožuje západní civilizaci.

Stát svými podporami v důchodu sám snížil potřeby zakládání velkých rodin jako pojistky pro klidné stáří. Ještě významnější příčinou současného stavu je sexuální svoboda, jejíž součástí je antikoncepce a potrat, která posunula rozhodování o reprodukci z rodinné jednotky na ženu.⁹¹ Také zde může být rozvod rozhodujícím

87 Christensen, „Hearth or Hangman?“ p. 6.

88 Dinesh D'Souza, *The Enemy at Home: The Cultural Left and Its Responsibility for 9/11*. New York: Doubleday, 2007, ch. 6.

89 Bork, *Slouching*, pp. 218–223.

90 Stephen Baskerville, „The Fathers' War“, *The American Conservative*, vol. 4, no. 20 (24 October 2005).

91 Lionel Tiger, *The Decline of Males*. New York: Golden Books, 1999.

faktorem (a opět nejvíce přehlíženým) nejen rozbití rodin, ale vytváření strachu mužů z manželství a z plazení potomstva.⁹²

Posledním projevem může být úvěrová krize. Jak upozornil Star Parker, „bublina“ s kupováním domů byla výsledkem činnosti agentur sociálního státu, podstrkávajících vlastnictví domů do „rodin“ s nízkým příjmem jako něco, na co mají nárok. Nevíme, jaké procento z nich byli samoživitelé, žijící ne z produktivní práce, nýbrž z různých dávek. Pro úplné rodiny s oběma rodiči by však vlastnictví domu nemělo být něčím nedosažitelným.

„Zatímco vládní institut roste, smutně přihlížíme kolapsu institucí, které trvale udržují růst počtu vlastněných domů: amerických manželství a rodin,“ píše Parker a cituje přitom data z Census Bureau: vlastnictví rodinných domů se převážně (z 86,3 %) vyskytuje u manželů, tvořících úplné rodiny.⁹³

Zřeknutí se rodiny je cesta do pekel

Desetiletí předtím, než se krize rodiny stala zřejmou, sociolog Carle Zimmerman dokázal, že civilizačnímu kolapsu předchází atomizace rodiny. Zimmerman doložil, jak úpadku Řecka a Říma předcházelo zřeknutí se rodinného života zpočátku vzdělanými elitami, později i ostatními obyvateli. Zimmerman tvrdí, že naše civilizace se pohybuje po podobné dráze.

Svoji studii psal během poválečného babyboomu, před „druhou vlnou“ feminismu, před zavedením rozvodu bez viny, před manželstvím jedinců stejného pohlaví a v tzv. „demografickém zimním období“, tj. kdy rodina byla obecně považována za stabilní jednotku. Přesto dovedl předpovědět tento vývoj, vycházející z dlouhodobých trendů – většinou z životních stylů intelektuální elity – jejichž význam pochopilo jen velmi málo jedinců.

Zimmerman zdůraznil, že je velmi obtížné vnímat úpadek v období, kdy právě probíhá rozkvět. Tyto změny přicházejí pomalu, téměř nepozorovatelně a trvají staletí.⁹⁴

Dnes, kdy už rodinnou krizi nelze popřít, se stále ví jen velmi málo o tom, s čím vším souvisí, a o tom, jak blízko jsme bodu, z něhož již není návratu.

Moderní genderové ideologie jsou mnohem militantnější, než bývalo cokoliv v antickém Řecku a Římě, a jsou také cílevědomě nepřátelštější vůči rodině.

Byrokratická mašinerie, vystavěná kolem rodiny, je také mnohem rozsáhlejší a pevnější, než v uvedených zaniklých civilizacích. Jde o nejrepresivnější a nejvíce se vměšující státní aparát, který byl kdy ve Spojených státech vytvořen. Přesto

92 Glenn Sacks, and Dianna Thompson, „Have Anti-Father Family Court Policies Led to a Men's Marriage Strike? *Philadelphia Inquirer*, 5 July 2002.

93 „Welfare-State Policies Caused the Financial Crisis“, *WorldNetDaily*, 4 October 2008.

94 Zimmerman, *Family and Civilization*, p. 146.

o něm mají dnešní významní ochránci rodiny jen malé povědomí a jen hrstka z nich je připravena se tomuto aparátu postavit.

Kapři si přece nevyпустí rybník (*pozn. překl.*).

Genderizace veřejného života je v pozadí každé velké hrozby pro naši civilizaci. Dokud nesebereme odvahu, abychom s ní bojovali, západní společnost postupně rozloží mužský element a nepřežije.

To je Zimmermanovo varování z poklidných, šťastných dnů v roce 1947. Od té doby se jeho slova jen a jen potvrzují stále naléhavěji.

Stephen Baskerville je profesorem na Patrick Henry College a prezidentem Americké koalice otců a dětí. Doktorát Ph.D. získal na London School of Economics a spolupracuje s Howard Center for Family, Religion, and Society. Je autorem více než osmdesáti článků o otcovství a rodinných tématech publikovaných jak v odborných, tak i popularizujících časopisech. Pravidelně vystupuje v rozhlasových a televizních pořadech.